

LAKIALOITE 92/2006 vp

Ryhmäkannelaki ja laki Kuluttajavirastosta annetun lain muuttamisesta

Eduskunnalle

ALOITTEEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Lakialoite on rinnakkaislakialoite hallituksen esitykselle ryhmäkannelaiksi ja laiksi Kuluttajavirastosta annetun lain muuttamisesta. Aloitteessa ehdotetaan lainsäädäntöhanketta valmistelleen oikeusministeriön työryhmän ehdotuksen mukaisesti ryhmäkanteen käyttöön ottamista myös ympäristövahinkoja koskevissa riita-asioissa.

Kanneoikeus ympäristövahinkoasioita koskevissa ryhmäkanteissa on alueellisella ympäristökeskuksella. Tietyissä tapauksissa myös rekisteröidyillä yhdistyksillä ja säätiöillä on ympäristövahinkoasioissa toissijainen oikeus nostaa ryhmäkanteen.

YLEISPERUSTELUT

Oikeusministeriö asetti 9 päivänä elokuuta 2005 työryhmän valmistelemaan ehdotusta ryhmäkannelainsäädännöksi. Työryhmä luovutti mietintönsä 16 päivänä maaliskuuta 2006 (Ehdotus laiksi ryhmäkanteesta, Oikeusministeriön työryhmämietintö 2006:4). Hallitus on kuitenkin poistanut työryhmän esitykseen sisältyneen ryhmäkannemahdollisuuden ympäristövahinkojen osalta. Tässä lakialoitteessa ryhmäkannelakiin ehdotetaan otettavaksi myös ne erityissäännökset, joita ryhmäkanteen käyttöönottonen ympäristövahingoissa edellyttää.

Ympäristövahinkolain mukaan ympäristövahingolla tarkoitetaan tietyllä alueella harjoitettavasta toiminnasta johtuvaa vahinkoa, joka on aiheutunut ympäristön pilaantumisesta, tai muuta vastaavaa häiriötä, kuten melua tai säteilyä.

Ryhmäkanteen ympäristöasioissa ei lisää eikä kirstistä nykyistä vahingonkorvaussäätelyä, vaan ainoastaan helpottaa siihen turvautumista.

Ryhmäkanneoikeudenkäynnissä kantajana toimii viranomaisen ja tietyissä tapauksissa rekisteröity yhdistys tai säätiö. Kanneoikeutta rajoittamalla varmistetaan, että kanteita ei voi nostaa kevein perustein.

Ryhmäkannelakia sovelletaan ainoastaan sellaisissa ympäristövahinkoa koskevissa riita-asioissa, jotka eivät ole käsiteltävänä muussa hallintoviranomaisessa korvausasioina.

Lakialoitteessa ehdotetaan, että ympäristöasioissa nostettua ryhmäkannetta ajaa alueellinen ympäristökeskus. Koska on todennäköistä, ettei ryhmäkanteita ympäristövahinkoasioissa nosteta usein, on toimivaltaisen viranomaisen

tehtävätärkevintä keskittää yhdelle alueelliselle ympäristökeskukselle. Näin myös edellytykset asiantuntemuksen kehittymiselle ryhmäkanteiden nostamisen osalta ovat hajautettua järjestelmää paremmat.

Tarvittavan asiantuntijatodistelun hankkiminen ympäristövahinkoasioissa saattaa aiheuttaa huomattavia kustannuksia. Tämän takia ympäristövahinkoasiat tulee ottaa mukaan ryhmäkanteen soveltamisalaan. Hyvin usein vahingon aiheuttajan ja vahingonkärsijän sosioekonominen asema poikkeavat toisistaan merkittävästi. Yksityishenkilön on jo taloudellisestikin lähes mahdotonta lähteä kärjöömään ympäristövahinkoasioissa suuryrityksiä vastaan.

Kuvaava esimerkki ympäristövahingosta ja ryhmäkanteen tarpeellisuudesta on vuonna 2003 Saimaalla tapahtunut Kaukaan paperitehtaan (UPM-Kymmene) jätevesipäästö. Onnettomuudessa pääsi myrkyllistä jätevettä vesistöön. Myrkkypäästön seurauksena alueen kalat kuolivat eikä vesi ollut enää sinä kesänä uimakelpoista. Sittemmin kalakannat ovat onneksi palautuneet ja veden laatu on parantunut.

Vahinkoa kärsineet eivät toistaiseksi ole esittäneet korvausvaatimuksia kärjäoikeudessa, vaan 95 % vahingonkärsijöistä sopi korvauksista vahingonaiheuttajan kanssa. Korvaukset sovittiin tietyvästi yhtiön ulkopuolisella konsultti-toimistolla teettämän vahinkolaskelman perusteella, jossa esimerkiksi rannanomistajien haitat laskettiin yleisten laskentakaavojen mukaan.

Oikeusturvaongelmana tässä asiassa on tuotu esiin se, että vahingonkärsijöillä ei ollut tasarvoista neuvotteluasemaa eikä myöskään taloudellisia mahdollisuuksia teettää kilpailevaa selvitystä aiheutuneiden vahinkojen määrästä. Onkin mahdollista, että jo pelkkä ryhmäkanteen nostamisen mahdollisuus parantaa vahingonkärsijöiden neuvotteluasemaa.

Vahinkojen pätevään todistamiseen oikeudessa tarvitaan useissa tapauksissa lukuisia asiantuntijoita ja asianajajia, jolloin oikeudenkäynnin kulut voivat nousta helposti huomattaviksi. Tämä nostaa väistämättä myös toimivaltaisen viranomaisen kynnystä kanteen nostamiselle. Siksi lakialoitteessa ehdotetaan myös, että tietyn

määritelmän täyttävillä rekisteröidyillä yhdistyksillä ja säätiöillä on ympäristövahinkoasioissa toissijainen oikeus nostaa ryhmäkanteen. Jos alueellinen ympäristökeskus ei pane vireille ryhmäkannetta, voi asuin ympäristön viihtyisyyttä, ympäristön- tai luonnonsuojelun taikka kalastuksen, maanviljelyn, poron- tai metsänhoidon edistämistä ajava rekisteröity yhdistys tai säätiö nostaa ryhmäkanteen.

Toissijainen kanneoikeus on ensisijaisesti yleishyödyllisillä ja tietyn ammatin harjoittamista edistävillä järjestöillä. Ryhmäkannokäynnissä yleishyödyllinen järjestö ajaa kanteen, jossa välittömänä hyödyn saajana voivat olla yksityiset henkilöt. Kanneoikeuden käyttäminen ei siten edellyttäisi sitä, että yhdistyksellä tai säätiöllä on oma välitön intressi asiassa tai että yksityisen edun edistäminen on kirjattu sen sääntöihin. Kaupunginosayhdistys voi toimia kantajana esimerkiksi lentomelua tai hajuhaittaa koskevassa asiassa, jolloin se edustaa niitä ryhmään ilmoittautuneita, jotka kanteen mukaan ovat kärsineet ympäristövahinkolain mukaan korvattavaa vahinkoa. Yhteisöjen toissijaisella kanneoikeudella mahdollistettaisiin ryhmäkanteen nostaminen sellaisessa tilanteessa, jossa aiheutta kanteen nostamiseksi ehkä on, mutta ympäristökeskus katsoo, ettei sillä ole edellytyksiä kanteen ajamiseksi.

Ryhmäkanteen ympäristöasioissa muodostaa luonnollisen jatkeen Århusin sopimuksen edistysaskeleille. Århusin sopimushan edisti kansalaisten tiedonsaantia, osallistumista ja muutoksenhakuoikeutta ympäristöasioissa. Ympäristöjärjestöjen mahdollisuus ajaa ryhmäkannetta on omiaan tukemaan ympäristöviranomaisten ponnisteluja yleisen ympäristöedun valvonnassa.

Ryhmäkanteen olemassaolo ei tarkoita sitä, että kanteen on aina nostettava silloin, kun se on mahdollista. Mikäli vahingonaiheuttaja ja vahingonkärsijät pääsevät asiassa sopimukseen kaikkia osapuolia tyydyttävällä tavalla, kanteen nostamiseen ei ole syytä.

Ryhmäkanteen on myös taloudellinen tapa käsitellä oikeudessa samaa tai samantyyppisiä kanteita, koska tällöin säästyään asian päällekkäisiltä käsittelyiltä eri kärjäoikeuksissa. Myös

mahdollisten keskenään ristiriitaisten ratkaisujen riski vähenee.

Ryhmäkanteen käsitteeseen on liitetty myös uhkakuvia. On esitetty, että kannemuoto mahdollistaa perusteettomien kanteiden nostamisen esimerkiksi kiristämis- tai vahingoittamistarkoituksessa. Samoin on väitetty, että ryhmäkante-

mahdollisuus lisää niin sanottujen turhien kanteiden määrää. Luonnollisesti on olennaista, että ryhmäkanteesta säädettävä laki asianmukaisesti turvaa myös vastaajan aseman ja oikeudet. Oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin tulee toteutua aina, myös ryhmäkannemenettelyssä.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Ryhmäkannelaki

1 §. Soveltamisala. Pykälässä säädetään lain soveltamisalasta. Pykälän 1 momentin mukaan lakia sovelletaan kuluttaja-asiamiehen toimivallan mukaisessa laajuudessa kuluttajan ja elinkeinonharjoittajan välisen riita-asian käsittelyyn ryhmäkanteena sekä ympäristövahinkolaissa tarkoitettua vahinkoa koskevan riita-asian käsitteeseen ryhmäkanteena.

(Muuten 1 §:n perustelut kuten HE:ssä)

Lakia sovelletaan myös ympäristövahinkolaissa tarkoitettua vahinkoa koskevan riita-asian käsittelyyn ryhmäkanteena. Ympäristövahinkolaissa lain soveltamisalaan kuuluvalla ympäristövahingolla tarkoitetaan tietyllä alueella harjoitettavasta toiminnasta johtuvaa vahinkoa, jos vahinko on aiheutunut ympäristön pilaantumisesta tai muusta vastaavasta häiriöstä, kuten melusta tai säteilystä.

Lakia sovelletaan ainoastaan ympäristövahinkoa koskevan riita-asian käsittelyssä. Se ei tule sovellettavaksi tilanteissa, jossa vahingonkorvausvaatimus esitetään rikosprosessin yhteydessä. Jos rikokseen perustuvaa korvausvaatimusta käsitellään erikseen riita-asian oikeudenkäyntimenettelyssä, ryhmäkannelaki voi tulla sovellettavaksi. Lakia ei sovelleta hallintoviranomaisessa. Ryhmäkannelaki ei siten tule sovellettavaksi ympäristönsuojelulain 11 luvun mukaisessa korvausasian käsittelyssä silloin, kun asia käsitellään hallintoviranomaisessa. Jos edellä tarkoitettu vahingonkorvausvaatimus käsitellään riita-asiana yleisessä tuomioistuimessa, ryhmäkannelaki tulee sovellettavaksi edellyttäen, että muut edellytykset lain soveltamiselle ovat täyttyneet.

Ryhmäkannelakia ei sovelleta niissä ympäristövahinkolain 12 §:ssä lueteltujen lakien mukaisissa menettelyissä, joissa ympäristövahinko määrätään korvattavaksi noudattaen ympäristövahinkolain aineellisia säännöksiä.

Pykälän 2 ja 3 momentin perustelut kuten HE:n 1 §:n 2 ja 3 momentin perustelut.

2 §. Ryhmäkanteen edellytykset. Pykälään ehdotetaan otettavaksi säännös siitä, millainen asia voidaan käsitellä ryhmäkanteena. Ryhmäkannetta koskevassa oikeudenkäynnissä käsiteltävien kysymysten tulee olla ryhmän jäsenille siten yhteisiä, että asia käytännössä on käsiteltävissä samassa oikeudenkäynnissä. Säännöksellä rajataan ryhmäkanteen käyttö niihin tilanteisiin, joissa ryhmäkanteen käyttö on muita käsitelymuotoja tarkoituksenmukaisempi tapa käsitellä kanteessa esitetyt vaatimukset. Ehdotuksen 1 §:n 3 momentin nojalla tulee pykälässä mainittujen edellytysten lisäksi sovellettaviksi yleiset oikeudenkäynnin edellytyksiä koskevat säännökset.

(1 momentin perustelut kuten HE:n 2 §:n 1 momentin perustelut.)

2 mom. Lakiin ehdotetaan otettavaksi säännös järjestöryhmäkanteista ympäristöasioissa.

Kanneoikeus on toissijainen. Siitä säädettäisiin lain 5 §:ssä. Lain 2 §:n 2 momenttiin ehdotetaan otettavaksi erityiset edellytykset järjestöryhmäkanteita varten. Pykälän 2 momentin mukaan toissijaisen kanneoikeuden käyttäminen edellyttää 1 momentissa lueteltujen edellytysten täyttymisen lisäksi, että yhdistys tai säätiö lain 5 §:ssä säädetyt ja sen taloudelliset edellytykset huomioon ottaen voi toimia asiassa kantajana ja että sen voidaan katsoa pystyvän asianmukaisel-

la tavalla huolehtimaan sen ryhmän eduista, jota kanne koskee. Lain 5 §:ssä säädettyjä edellytyksiä selostetaan mainitun pykälän perusteluissa.

Kantajan säännöksessä tarkoitettujen kelpoisuuden varmistaminen on järjestöryhmäkanteen osalta tärkeää. Ryhmäkanteessa kaikilla ryhmän jäsenillä on esittää vastaajaa kohtaan vaatimus, joka on mahdollinen saattaa vireille erilliskanteena tuomioistuimessa. Ryhmäkanteessa kantaja edustaa yksin kaikkia vaatimusten esittäjiä. Ryhmäkanne johtaa oikeusvoimaiseen ratkaisuun, joka sitoo kaikkia ryhmän jäseniä. Koska kysymys on laajan ryhmän oikeudellisesta intressistä, on perusteltua varmistaa, että kantajan edellytykset asian hoitamiseen ovat asianmukaiset.

Kanneoikeuden käyttäminen edellyttää, että järjestöllä on taloudelliset edellytykset toimia asiassa asianosaisena. Tämä tarkoittaisi ensisijaisesti sitä, että järjestöllä tulee olla resurssit vastata niistä juoksevista kuluista, joita kanteen ajamisesta aiheutuu. Mikään ei kuitenkaan estä sitä, että järjestö kartuttaa käyttövarojansa esimerkiksi keräämällä jäseniltään maksun kanteen nostamisen tukemiseksi. Vastapuolen oikeudenkäyntikulujen korvaamisveloitteen osalta lakiin ehdotetaan otettavaksi vakuuden asettamista koskeva säännös. Lisäksi, ottaen huomioon ryhmän jäsenten vaatimusten sisältö ja perusteet, ryhmän ja kantajan välillä ei saa olla kannetta koskevia intressiristiriitoja. Rajoituksia yhteisön jäsenmäärän tai iän suhteen ei lakiin ehdoteta otettavaksi.

Kuten pykälän 1 momentin edellytystenkin osalta, käräjäoikeuden on jätettävä kanne tutkimatta, jos se katsoo, että 2 momentissa olevat edellytykset kanteen nostamiselle eivät ole täyttyneet.

3 §. Toimivaltainen tuomioistuin. (Perustelut kuten HE:n 3 §:n perustelut.)

4 §. Kanneoikeus. (4 §:n 1 momentin perustelut kuten HE:n 4 §:n 1 momentin perustelut.)

4 §:n 2 mom. Pykälän 2 momentissa säädetään toimivaltaisista viranomaisista. Ehdotetaan, että kuluttajan ja elinkeinonharjoittajan vä-

lisessä riita-asiassa toimivaltainen viranomainen on kuluttaja-asiamies ja vastaavasti ympäristövahinkoa koskevassa riita-asiassa Länsi-Suomen ympäristökeskus.

5 §. Toissijainen kanneoikeus. Ryhmäkanteissa säädetään ensisijaisesti viranomaisaloitteisesta ryhmäkanteesta ja ryhmäkanteen käsittelyssä noudatettavista erityisistä menettelysäännöksistä. Ehdotetaan, että myös tietyn määritelmän täyttävillä rekisteröidyillä yhdistyksillä ja säätiöillä on ympäristövahinkoasioissa toissijainen oikeus nostaa ryhmäkanne.

1 mom. Pykälän 1 momentissa säädetään, että tilanteessa, jossa Länsi-Suomen ympäristökeskus ei pane vireille ryhmäkannelain mukaista ryhmäkannetta, toissijainen kanneoikeus on rekisteröidyllä yhdistyksellä tai säätiöllä, jonka tarkoituksena on asuin ympäristön viihtyisyyden, ympäristön- tai luonnonsuojelun taikka kalastuksen, maanviljelyn, poron- tai metsänhoidon edistäminen ja jonka toimialueella ympäristövahinkolaissa tarkoitettu vahinko on ilmennyt.

Järjestön toimialue voi käsittää koko valtakunnan tai se voi koskea esimerkiksi tietyn kunnan tai sen osan aluetta. Näin on myös ammattiharjoittamista edistävien järjestöjen osalta. Ammattikalastusta tai poronhoitoa edistävän yhdistyksen toimialue voi olla hyvinkin rajoittunut, esimerkiksi koskea vain tietyllä alueella ammattimaisesti harjoitettavan toiminnan edistämistä. Järjestön kanneoikeus määräytyy sen mukaan, millä tavoin yhteisön tarkoitus ja toimialue on määritelty sen säännöissä. Arviota tehtäessä huomiota tulee myös kiinnittää yhdistyksen tosiasialliseen toimintaan. Yhdistyksen toiminnan ja ajettavan ryhmäkanteen välillä tulisi olla yhteys. Lisäksi edellytetään, että yhdistys tai säätiö on rekisteröity. Rekisteröintiä koskevalla vaatimuksella pyritään osaltaan varmistumaan siitä, että kanneoikeutta ei käytetä vahingoittamistarkoituksessa.

Toissijainen kanneoikeus on ensisijaisesti yleishyödyllisillä järjestöillä. Ammattiharjoittamisen edistämistä ajavaa järjestöä ei voida määritellä yleishyödylliseksi, mutta järjestön ta-

voitteena tulisi olla edistää edustamansa ammatikunnan yleisiä etuja.

Ryhmäkanneoikeudenkäynnissä yleishyödyllinen järjestö ajaisi yksityistä etua. Kanneoikeuden käyttäminen ei siten edellytä sitä, että yhdistyksellä tai säätiöllä olisi oma välitön intressi asiassa tai että yksityisen edun edistäminen on kirjattu sen sääntöihin. Kaupunginosayhdistys voi toimia kantajana esimerkiksi lentomelua tai hajuhaittaa koskevassa asiassa, jolloin se edustaisi niitä ryhmään ilmoittautuneita, jotka kanteen mukaan ovat kärsineet ympäristövahinkolain mukaan korvattavaa vahinkoa.

Järjestöjen toissijaisella kanneoikeudella mahdollistettaisiin ryhmäkanteen nostaminen sellaisessa tilanteessa, jossa aiheutta kanteen nostamiseen ehkä olisi, mutta Länsi-Suomen ympäristökeskus katsoo, ettei sillä syystä tai toisesta ole edellytyksiä kanteen ajamiseen.

Koska kanneoikeus on toissijainen, pykälän 2 momentissa säädettäisiin, että Länsi-Suomen ympäristökeskus tekee edellä mainitun yhdistyksen tai säätiön pyynnöstä päätöksen siitä, ettei se käytä asiassa kanneoikeuttaan. Ympäristökeskuksen päätöksessä ei perusteltaisi kanneoikeuden käyttämättä jättämistä eikä muutenkaan otettaisi mitään kantaa itse asiaan. Päätös on tältä osin muodollinen edellytys kanteen nostamiselle.

3 mom. Ryhmän jäsenten oikeusturvan varmistamiseksi ehdotetaan lakiin otettavaksi säännös asianajajakosta järjestöryhmäkanteissa. Pykälän 3 momentin mukaan yhdistystä tai säätiötä tulisi oikeudenkäynnissä avustaa asiamies. Asiamiehen on oltava asianajaja tai, jos siihen on erityinen syy, muu oikeustieteen kandidaatin tutkinnon suorittanut henkilö, joka lain mukaan saa olla asiamiehenä.

6 §. Ryhmäkanteen vireillepano. 1 momentin perustelut kuten HE:n 5 §:n 1 momentti.

2 mom. Pykälän 2 momentissa säädetään niistä tiedoista, jotka haastehakemuksessa on ilmoitettava silloin, kun ryhmäkanteen nostetaan toissijaisen kanneoikeuden perusteella. Momentin mukaan haastehakemukseen on tällöin liitettävä Länsi-Suomen ympäristökeskuksen päätös siitä, ettei se nosta asiassa ryhmäkannetta, ja lisäksi 2 §:n 2 momentissa edellytetty selvitys. Lain 2 §:n 2 momentin mukaan toissijaisen kanneoikeuden käyttäminen edellyttää, että tuomioistuimien katsoo yhteisön ryhmäkanteen osalta oikeudenkäyntikelpoiseksi. Kuten 2 §:n perusteluissa on todettu, kanneoikeuden käyttäminen edellyttää, että yhteisöllä on taloudelliset ja muut edellytykset toimia asiassa asianosaisena. Yhdistyksen tai säätiön taloudellinen tilanne on selvitettävissä esimerkiksi toimittamalla käräjäoikeudelle viime vuoden tase tai muuta sellaista. Yhdistys voi myös esittää kartuttaneensa varojaan nimenomaan ryhmäkannetta silmällä pitäen.

Järjestön tavoitteiden tulee olla siten yhtenevät ryhmän jäsenten vaatimusten kanssa, ettei intressiristiriitoja synny. Tämän selvittämiseksi haastehakemukseen on liitettävä yhdistyksen tai säätiön säännöt. Säännöt eivät saa olla siten laaditut, että yhdistyksen tavoitteet ja sen käytössä olevat keinot näiden tavoitteiden saavuttamiseksi käytännössä rajaavat kantajana toimimisen ryhmäkanteenasiassa yhdistyksen toimialan ulkopuolelle. Lisäksi yhdistyksen tosiasiallisen toiminnan ja ryhmäkanteena ajettavan asian välillä tulee olla asianmukainen yhteys.

Pykälän 3 momentin perustelut vastaavat HE:ssä pykälän 2 momentin perusteluja.

Lakialoitteen 7—20 §:n perustelut kuten hallituksen esityksen 6—19 §:n perustelut.

Edellä olevan perusteella ehdotamme,

että eduskunta hyväksyy seuraavat lakiehdotukset:

1.

Ryhmäkannelaki

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Soveltamisala

Tätä lakia sovelletaan kuluttaja-asiamiehen toimivallan mukaisessa laajuudessa kuluttajan ja elinkeinoharjoittajan välisen riita-asian käsitteeseen ryhmäkanteena sekä ympäristövahinkojen korvaamisesta annetussa laissa (737/1994) tarkoitettua vahinkoa koskevan riita-asian käsitteeseen ryhmäkanteena.

(2 ja 3 mom. kuten HE)

2 §

Ryhmäkanteen edellytykset

(1 mom. kuten HE)

Jos kysymys on toissijaisen kanneoikeuden käyttämisestä, asian käsittely ryhmäkanteena edellyttää lisäksi, että yhdistys tai säätiö 5 §:ssä säädetty ja yhdistyksen tai säätiön taloudelliset edellytykset huomioon ottaen voi toimia asiassa kantajana ja että sen voidaan katsoa pystyvän asianmukaisella tavalla huolehtimaan sen ryhmän eduista, jota kanne koskee. (Uusi)

3 §

(Kuten HE)

4 §

Kanneoikeus

Toimivaltainen viranomainen panee kantajana vireille ryhmäkanteen ja käyttää siinä asianosaisena puhevaltaa.

Kuluttajan ja elinkeinoharjoittajan välisessä riita-asiassa toimivaltainen viranomainen on kuluttaja-asiamies. Ympäristövahinkojen korvaa-

misesta annetussa laissa tarkoitettua vahinkoa koskevassa riita-asiassa toimivaltainen viranomainen on Länsi-Suomen ympäristökeskus.

5 §

Toissijainen kanneoikeus (Uusi)

Jos Länsi-Suomen ympäristökeskus ei pane vireille tämän lain mukaista ryhmäkannetta, toissijainen kanneoikeus on rekisteröidyillä yhdistyksellä tai säätiöllä, jonka tarkoituksena on asuinympäristön viihtyisyyden, ympäristön- tai luonnonsuojelun taikka kalastuksen, maanviljelyn, poron- tai metsänhoidon edistäminen ja jonka toimialueella ympäristövahinkojen korvaamisesta annetussa laissa tarkoitettu vahinko on ilmennyt.

Länsi-Suomen ympäristökeskus tekee edellä mainitun yhdistyksen tai säätiön pyynnöstä päätöksen siitä, ettei se käytä asiassa kanneoikeuttaan.

Yhdistystä tai säätiötä tulee oikeudenkäynnissä avustaa asiamies. Asiamiehen tulee olla asianajaja tai, jos siihen on erityinen syy, muu oikeustieteen kandidaatin tutkinnon suorittanut henkilö, joka lain mukaan saa olla asiamiehenä.

6 §

Ryhmäkanteen vireillepano

(1 mom. kuten HE:n 5 §:n 1 mom.)

Jos kysymys on toissijaisen kanneoikeuden käyttämisestä, haastehakemukseen on liitettävä tämän lain 5 §:ssä tarkoitettu päätös ja 2 §:n 2 momentissa edellytetty selvitys. (Uusi)

(3 mom. kuten HE:n 5 §:n 2 mom.)

7 §

Ilmoittaminen ryhmäkanteen käsittelyn alkamisesta

(1 ja 2 mom. kuten HE:n 6 §)

Jos kysymys on toissijaisen kanneoikeuden käyttämisestä, kantajan on vastaajan viimeistään vastauksessaan sitä vaatiessa asetettava kääntäjäoikeuden hyväksymä vakuus niistä kohtuullisista oikeudenkäyntikuluista, jotka kantaja

saattaa joutua korvaamaan vastaajalle. Vakuuden asettamiseen sovelletaan soveltuvin osin mitä ulosottolain (37/1895) 3 luvun 43 §:n 2 momentissa sekä 44—47 §:ssä säädetään. Jos hyväksyttävää vakuutta ei aseteta, kanne on jätettävä tutkimatta. (Uusi)

8—20 §

(Kuten HE:n 7—19 §)

2.

Laki

Kuluttajavirastosta annetun lain muuttamisesta

(Kuten HE)

Helsingissä 27 päivänä syyskuuta 2006

Annika Lapintie /vas
Mikko Immonen /vas
Esko-Juhani Tennilä /vas
Pentti Tiusanen /vas
Outi Ojala /vas
Minna Sirnö /vas

Matti Kauppila /vas
Veijo Puhjo /vas
Jaakko Laakso /vas
Mikko Kuoppa /vas
Rosa Meriläinen /vihr